

LIBRIS

Coperta: prof.dr.arh. *Augustin Ioan,*
Ionuț Ardeleanu-Paici

We know
books

© 2026 Editura Paideia
Str. Tudor Arghezi nr. 15, sector 2
București, România
tel.: 021.316.82.10
e-mail: office@paideia.ro
www.paideia.ro
www.cadourialese.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUNTENIȚĂ, VASILE

Pacientul anonim / Vasile Munteniță. - București : Paideia, 2026
ISBN 978-630-362-073-2

821.135.1

Vasile Munteniță

**PACIENTUL
ANONIM
– Roman –**

paideia

București, 2026

De același autor:

- Strada Brașoveni – poker, murături și vin, Editura Paideia, București, 2022
- Ultimele trei vacanțe, Editura Paideia, București, 2022
- Undeva sub cer, Editura Paideia, București, 2023
- Duhul bălții – ... și râd și plâng, Editura Paideia, București, 2024

* * *

CUPRINS

DE ÎNCEPUT	7
I. SPITALUL.....	11
II. SECVENȚE.....	38
III. DOMNUL NINO.....	125
IV. ARITON BRABETE.....	133
V. SENATORUL MAVRODINESCU.....	204
VI. IORGU.....	256
VII. EPILOG.....	329

Personajele mele, cele mai multe negative, sunt desigur imaginare, și tot imaginare sunt și pozițiile lor în societate. Celor mai multe le-am atribuit câteva din cele mai întâlnite vicii, gesturi și întâmplări, care ar părea la prima vedere greu de imaginat, dar cu care, în mod direct sau indirect, ne-am întâlnit cu toții în viața de zi cu zi.

Nici orașele sau satele în care se petrec acțiunile nu pot fi considerate ca fiind întru totul reale, chiar dacă, după denumiri sau descrieri, pe unele le-am putea identifica pe vreo hartă.

Pe unul dintre cele trei personaje principale l-am preluat dintr-o nuvelă a unui alt volum al meu, și i-am continuat povestea vieții, considerându-l, pentru epoca lui, un caz foarte reprezentativ.

O altă epocă este reprezentată de un simplu țaran, iar cea de a treia de un politician.

Pentru o mai corectă percepție, și o încadrare cât mai reală în atmosfera, anturajul, dar și educația personajelor, am folosit un limbaj, poate, nu chiar întotdeauna academic. Asta și pentru că, așa după cum veți constata, nici personajele mele nu sunt chiar niște... academicieni.

Uneori, chiar în momentele celor mai încrâncenate, triste sau chiar monstruoase acțiuni, am strecurat printre rânduri și firimituri de ironie sau umor de situație, încercând să detenșionez starea cititorului și să-l readuc în lumea reală. Dacă am reușit sau nu, rămâne de verificat.

Una peste alta, dacă veți avea bunăvoința să deosebiți realitatea de ficțiune, dar și fabulosul de fabulație, atunci, negreșit, vă veți bucura de o lectură plăcută, dar și interesantă.

Autorul

I. SPITALUL

După ce cunoscuse o dezvoltare și un renume de invidiat încă de la începuturile Țării Românești, avantajat atât de poziția favorabilă în mănoasa câmpie a Bărăganului, dar mai ales de vecinătatea și frățietatea cu Dunărea cea mare și veșnică, orașul era acum într-o situație economică deloc de pizmut.

Nici social și nici politic, orașul nu o ducea prea confortabil.

Perpetuarea la putere a stângii democrate, intercalate de câteva ori și cu liberalii, țăraniștii, socialiștii, dar și cu o coaliție pestriță de partide anoste, nu prea fericise urbea cu multe realizări. Ba, din contră. Toată industria, agricultura, comerțul și turismul, cu care fostul regim comunist se mândrise că le-ar fi adus pe culmile dezvoltării, dar care de fapt fuseseră, în cea mai mare parte, moștenite de la foștii capitaliști, sărăciți, alungați sau omorâți prin pușcăriile și lagărele bolșevismului local, fuseseră lichidate definitiv în perioada „democrației originale” și a „capitalismului de cumetrie”, așa cum bine îl numise un fost președinte.

Viața social-culturală, în lipsa unei susțineri economice și, desigur, financiare, decăzuse la rându-i la fel de tragic și dezastruos.

LIBRIS | We know books

Așa după cum pesemne va consemna istoria, situația nu era specifică sau singulară acestui oraș, capitală de județ. Întreaga țară trecea printr-o perioadă nefericită.

Această stare de lucruri făcuse ca mulți oameni în putere, bărbați și femei, să ia drumul pribegiei, căutându-și norocul și o soartă mai bună pe alte pământuri și țări din lumea largă.

Corupția, nepotismul și, în general, domnia incompetenței și a minciunii erau, după opiniile celor mai mulți analiști, principalele cauze ale situației disperate în care ajunsese, de altminteri, toată țara.

Bogăția, petrecerile somptuoase, vacanțele scumpe în destinații exotice și traiul bun, nu erau însă alungate definitiv din viețile unora care reușiseră să se adapteze și să beneficieze la maxim de noile condiții și reguli ale societății.

Odată, într-o epocă amintită deseori de acei locuitori ai urbei mai gârboviți de ani, străzile erau pline și freamătau zi și noapte de forfota și entuziasmul celor ieșiți la plimbare, la restaurant sau la vreun spectacol.

Acum, doar uneori, la sfârșit de săptămână, sau la unele sărbători ale mai marilor zilei, sau ale interlopilor, se mai aude sporadic vreun foc de artificii, vreun zgomot de claxon, un chiuit de nuntă, sau tânguitul monoton al vreunei manele, ce răzbate trist pe străzile prost luminate și împodobite chicios cu ornamentele uitate de la Crăciunul de... acum câțiva ani.

În seara aceea, ca mai mereu de altfel, orașul părea pustiu.

Deși toamna nu își intrase pe deplin în drepturi, o ploaie rece, urmată apoi de un vânt dușmănos care îți intra în suflet și îți îngheța și sângele în vene goniseră spre case și ultimii amatori de plimbare sau hoinăreală.

După ce făcuse o adevărată curățenie pe toate străzile urbei, ca și cum ar fi primit o comandă de la cineva, vijelia se

opri brusc. Se coborî atunci din ceruri o liniște cosmică atât de adâncă și înspăimântătoare, încât aproape îți era frică să mai vorbești sau să faci vreo mișcare, ca nu cumva să trezești vreun monstru sau vreo altă arătare, care ar fi pândit de undeva din întuneric, gata, gata, să te înșface și să te devoreze.

De undeva dinspre centru, țipătul strident și sfâșietor al unei sirene de ambulanță sparse brusc tăcerea universului, care parcă se coborâse atunci peste întreaga omenire.

Cu cât se apropia mai mult de vechiul spital, țipătul acela care te înfiora și făcea să-ți vibreze fiecare organ din corp, devenea din ce în ce mai greu de suportat. Abia după ce trecu de poarta spitalului, care atârna bleagă într-o rână, din cauza unei balamale rupte de câțiva ani, șoferul se înduplecă și îi iertă pe locuitorii din blocurile liniștitului cartier din apropiere, oprind urlatul disperat și insuportabil al sirenei.

Cu aceeași viteză cu care venise până-n poarta spitalului, situată într-una dintre marginile clădirii, care avea forma unei potcoave imense, ambulanța înaintă de-a lungul peretelui exterior și, ajungând apoi în interiorul potcoavei, urcă pe rampa din fața intrării în secția de primiri urgențe, frânând brusc și încheind acea cursă nebună cu un scrâșnet enervant de roți.

Dacă ai fi urmărit pe un ecran imens tot acest episod al cursei vijelioase, cu o ambulanță țipând asurzitor și cutremurând toate împrejurimile, oprind în final în scârțâit de roți în fața ușilor batante de la „urgențe”, obișnuit cu filmele americane, te-ai fi așteptat ca în momentul următor, o echipă întregă de medici, asistenți și brancardieri să năpustească asupra mașinii, să înșface „clientul” și să îl transporte alergând către sala de consultații, sau poate chiar direct în cea de operații, dacă ar fi fost vorba despre un caz disperat.

În cazul de față, însă, ca și cum parcă ambulanța venise goală, nu doar că nimeni din interiorul secției UPU nu se sinchisise să vadă despre ce este vorba, dar nici măcar asistenta însoțitoare nu se prea grăbea deloc să coboare din cabina mașinii, vorbind încă la mobilul nou-nouț, primit de ziua ei de la vreun „iubi” înstărit, și gesticulând teatral cu mâinile fiecare replică, pentru a întări și... fizic zisele către cel, sau către cea, de la celălalt capăt al convorbirii.

Spitalul, una dintre cele mai vechi și impunătoare clădiri ale orașului, era situat în partea de sud-vest a localității. La vremea când fusese construit s-a dorit ca edificiului să i se dea destinația de hotel. Necesitatea construirii unui hotel în acea zonă a urbei era dată de mulțimea de concurenți, de însoțitori și, desigur, de spectatori, care veneau atunci, nu doar din toată țara, ci și din străinătate, la concursurile organizate pe marele hipodrom din apropiere.

Împrejmuit de verdeța luxuriantă a imensului parc ce se întindea pe câteva zeci de hectare, hotelul de lux preconizat a se construi din banii primăriei nu ar fi dus lipsă de clienți în nici o perioadă a anului și ar fi fost cu certitudine o sursă sigură de venituri consistente pentru comunitate.

Se pare însă că majoritatea consilierilor din cadrul unui anume Comitet, condus de Prefectul vremii, a ales atunci o altă variantă.

Având la bază un proiect elaborat de o companie franceză, s-a hotărât ca destinația edificiului să fie aceea de Școală normală de fete.

Timp de zeci de ani, de pe porțile acestei școli au ieșit cam tot atâtea generații de cadre didactice pentru clasele primare, care au învățat să scrie și să socotească zeci și zeci de alte generații de copii ai orașului, dar și ai comunelor din împrejurimi, ba, chiar și din întreaga țară.

Cum și de ce școala s-a transformat în spital (?) este o poveste care nu are istorie, poate și pentru că acest lucru s-a petrecut într-o perioadă când regimul comunist, care se instaurase între timp, nu a considerat strict necesar să motiveze sau să justifice niciuna dintre hotărârile pe care le lua, sau care... veneau „de sus”.

Chiar în momentul când asistenta însoțitoare a ambulanței se hotărâse să coboare din cabină, fără însă a întrerupe convorbirea telefonică pesemne cu cineva foarte drag, dintre ușile care dădeau în sala de primiri, se ivi, vizibil deranjat, un individ negricios, având pe umeri un halat care fusese odată bleu deschis, purtând pe cap o bonetică la fel de jengoasă, iar în picioare târâind niște papuci de cauciuc, care la rândul lor fuseseră cândva, probabil, albi.

– Ce dracu’, măi Mioara! cu ce-ai mai venit? Țăștia de la dispecerat chiar vor să ne țină aici și în noaptea asta?

– Hai că trebuie să închid! da, mă! descarc „marfa” acum. Pupici, pupici! reuși într-un sfârșit să-și încheie convorbirea asistenta, vârându-și apoi tacticos telefonul, ultima variantă X de iPhone, undeva între țâțele foarte darnice cu care era „împodobită”.

Adresându-se apoi individului din fața intrării, îi spuse cam în zeflema:

– Un boschetar, Costele! nu cred că mai are nevoie de nimic. După cum arată, și după... „pipăială”, în câteva ore îl transferați „în curte”.

Vezi bine, „pipăiala” era jargonul folosit de fetele de pe ambulanță pentru consultul neinvaziv și superficial pe care îl făceau oricărui pacient, înainte de a-l urca în mașină și de a-l conduce la una dintre cele două unități de primiri urgente din oraș, funcție de afecțiunea ghicită și, desigur, de indicațiile primite de la dispecerat.